

ANAMNÈSIA

recuperació del lòbul musical laietà

FESTIVAL LEM
27 d'octubre de 2007
21h. Teatre dels Lluïsos de Gràcia

ANAMNÈSIA és un projecte concebut i coordinat per Gràcia Territori Sonor i realitzat en coproducció amb el Mercat de Música Viva de Vic i el Festival de Torroella de Montgrí, amb el suport de la Direcció General de la Memòria Democràtica, Societat General d'Autors i Editors i Fundació Autor, que proposa un exercici de memòria en relació al patrimoni musical recent del nostre país. Reparar l'oblit històric sofert pel Moviment Laietà, una experiència que, malgrat la seva curta existència (una franja d'anys que coincideix bàsicament amb el període de la transició), va prendre un paper cabdal en l'evolució de la música popular contemporània a Catalunya.

La proposta d'ANAMNÈSIA és un exercici de transversalitat que posa en relació els protagonistes d'aquella escena amb tota una generació de nous creadors i també de nous espectadors, promovent una revisitació que faci visible l'actualitat artística d'aquest moviment, comptant amb la complicitat i la col·laboració activa dels autors protagonistes d'aquella escena.

ANAMNÈSIA és un projecte de

GRÀCIA • TERRITORI • SONOR

en xarxa amb

Mercat de Música
Viva de Vic

i amb el suport de

memorial
democràtic

LA HISTÒRIA

Una prova que hauria de ser conculcant sobre l'enorme efecte beneficiós que genera l'existència d'un club permanent en qual els músics puguin fer concerts, però també experiments, assajos en públic, veure altres músics de fora i intercanviar informació, improvisar o trobar-se amb altres sectors del món musical d'una forma quotidiana, és el fet que l'existència de la sala Zeleste del carrer Argenteria (fundada el 1973), va ser determinant per al naixement d'un moviment musical que fins i tot va prendre el nom del carrer del costat: la música laietana.

Aquest moviment o grup va pivotar sobre l'existència d'aquesta sala, l'esforç per crear una estructura discogràfica i de management que els propietaris de la sala van endegar, i el moment polític i social que travessava Espanya en aquells anys crucials, que també ha rebut nom: la transició espanyola. De fet, el moviment en sí va ser tan curt com aquesta, si ens atenem als analistes que la situen entre l'any 1975 (mort de Franco, proclamació de Joan Carles I) i l'entrada en vigor de la Constitució, l'any 1978.

Però l'any de l'aparició de Zeleste, el "règim" encara dictava consells de guerra i ETA atemptava contra Carrero Blanco, amb la conseqüència de la seva escisió el 1974, any en què es va produir l'execució de Salvador Puig Antich. En la situació d'aquells anys, Barcelona no era un lloc agradable per viure si eres jove, amb idees anarquistes i indumentària sospitosa. Entorn de la sala d'Argenteria hi havia vells bars on es reunia la gent dels encara il·legals partits i sindicats, també es traficava amb grifa, es conspirava i es lligava. Una zona altament freqüentada per policies de paísà. Aquest submón en el qual activistes polítics, artistes, nois de bona família convertits a la causa i viatgers arribats de llocs inverosímils van crear les seves xarxes, va ser el brou en què va bullir la contracultura urbana que va esclatar a Barcelona ciutat durant la transició.

Contracultura que, per una altra part, no es pot interpretar com un bolet en mig del no res, ja que no es pot negar que la seva existència és part del rastre deixat per dos altres moviments: el de la "música progressiva" (que podem situar entre 1969 i 1972) i, naturalment, la "cançó". El primer, esteticista, fortament influenciat per la cultura popular anglosaxona i el segon, clarament polititzat i símbol de l'oposició al franquisme. Els "laietans" van passar a l'acció en certa mesura actuant com a revulsiu d'aquesta situació cultural, tot i que després del festival de Granollers, aquella escena "progressiva" entra en un decliu del que solament se salven Fusioon, grup que es trobarà també inclòs per la premsa en el moviment laietà. D'altra banda, Sisa i Pau Riba havien començat ja el metòdic desmantellament de la cançó com a concepte únic. Tots acabaran trobant-se al Canet Rock de 1975, davant d'un nou públic, àvid de noves sensacions i esperançant per un futur sense dictadura que ja es veia a l'altra banda de la porta.

Cal recordar ara l'apogeu d'un esperit llibertari i àcrata, de mocadors i banderes negres que els joves enarbolaven als concerts, amb epicentre a les Jornades Llibertàries del Parc Güell que, colateralment, va provocar una important crisi en la CNT. Si ho tenim en compte, costa prou titllar de despolititzat el moviment cultural d'aquells anys. Ara bé, aquell activisme potser no era del gust del nuclis durs de l'antifranquisme.

També cal dir que la sensació de llibertat no era fictícia, per més que la llibertat que es va viure durant aquells anys fos efímera. Tot i així, va donar temps a que passessin moltes coses, tot just fins que aquella pròpia generació va assolir els llocs de poder en les noves estructures polítiques que s'anaven creant i va decidir "culturitzar" el poble organitzant festes majors. És molt il·lustrativa la famosa frase de Joan Saura (Blay Tritono) en una entrevista: "yo me fui a la mili y cuando volví todos estaban tocando salsa. Estuve a punto de dejar la música" (1977).

Tampoc es pot dir exactament que el moviment laietà hagi estat revisat, criticat, ni tan sols posat en dubte, durant els anys que han passat des d'aleshores, més enllà de la saludable crítica del Free Difussion (col·lectiu que aplegava els grups d'improvisació que van començar a existir després del 75) a la visible decadència que va experimentar (justament després que Saura tornés de la "mili"). Tanmateix, va deixar a la història alguns discs formidables que els propietaris dels fons fonogràfics han vetllat per no reeditar o reeditar tan malament com han pogut. Vist així, no costa dir que es tracta d'un moviment silenciats per causes diverses i difícils d'explicar en poc espai. Val la pena remetre's al llibre de Julià Guillamón, *La ciutat interrompuda*, així com a l'edició del KRTU, *Alter músiques natives* on s'analitzen aquestes causes.

També, i molt recentment, comencen a produir-se diversos intents de recuperació, sinó de la música "laietana" en concret, sí del període històric 69-75. D'una banda, els propis autors: Pau Riba i Sisa han aconseguit recuperar els drets de la seva obra i comencen a reeditar-se els discs de forma ben documentada i respectuosa amb les edicions originals. D'una altra, Enderrock recupera el llibre de Sierra i Fabra i el minuciós quadre sinòptic que va publicar Disco Exprés. Un extens article de Jordi Turtós a Efe Eme repasa documentadament els fets i la revista Nativa comença a publicar una excel·lent sèrie de reportatges de Roger Fortea...

Potser ANAMNÈSIA ve a sumar-se a aquest despertar de la memòria col·lectiva perquè la curva sinusoidal comença a remuntar la zona visible. En tot cas, aquest projecte, que conté també una important fase de recerca de recuperació del patrimoni enregistrat, està concebut per persones que pertanyen a generacions posteriors, i que poc han tingut a veure amb aquesta "conspiració del silenci", més enllà d'haver pogut assistir a alguns concerts (els més vells) i haver aconseguit escoltar els discos que un cosí o germà gran encara guarda (els més joves).

Més enllà d'aixó hi ha un mercat de col·leccionista que paga les edicions ben conservades d'aquells discs a preus astronòmics, especialment al Japó, on també s'han arribat a editar en CD, de vegades sense que la discogràfica propietària de les cintes ho hagi comunicat als mateixos músics.

ANAMNÈSIA vol cridar l'atenció sobre el fet que l'interés de certes músiques produïdes en aquell període no és solament històric, ni antropològic i que, per tant, el moviment laietà no és solament carn de reportatge. Aquesta idea es basa en què hi ha un fil conductor, un "rastre" que potser comenci el 1969 però que no ha acabat encara, i que les músiques produïdes a Catalunya en les dècades que ens separen de la formació de Màquina! comparteixen trets, atmosferes, estètiques, perquè estan fetes aquí, senzillament, malgrat que sigui pràcticament impossible per als músics d'avui dia escoltar-ne cap. En un país amb tan poca autoestima cultural aquesta afirmació hauria d'actuar com a estimul·lant.

Bé, en tot cas, la millor forma de demostrar que una música està viva és tocant-la en viu. D'aixó va ANAMNÈSIA. I per a fer-ho hem hagut de triar unes músiques, uns discs, uns autors. La tria no s'ha fet tant per la qualitat emblemàtica dels grups en qüestió, ja que tot i ser-ho, d'emblemàtics, no són els únics. Més aviat hem triat aquests quatre grups perquè posats un al costat de l'altre, expliquen prou l'essència del moviment, perquè les músiques que van produir s'han conservat en un magnífic i saludable estat, perquè es complementen uns als altres fins a permetre tancar una mena de puzzle...

ANAMNÈSIA no és un "revival" ni un homenatge. Ens interessen les músiques fruit d'un moment creatiu irrepètible, misteriosament ocultes rera un decidit mur amnèsic que les forces vives de la indústria i la política cultural han aixecat durant unes quantes dècades (podríem veure que aquest fenòmen no es dona únicament en relació a aquest període, sinó que també actúa sobre l'escena posterior, ja decididament "underground", fins a començaments dels 80).

Ara, anem a analitzar una mica el resultat de la tria. Més endavant també explicarem el format en que hem decidit presentar ANAMNÈSIA.

L'any 1973 es formava l'Orquestra Mirasol, Secta Sònica el 1975, un any més tard ho feien Música Urbana i Blay Tritono. No eren els únics grups en aquell moment, però són els que hem triat per a desenvolupar aquest projecte. Tampoc afirmem que són els únics representatius. Cal recordar la força amb que la Companyia Elèctrica Dharma va irrompre en l'escena local, tampoc es pot obviar que Toti Soler ha fet alguns discs imprescindibles, difícil seria negar l'interés d'alguns treballs de Jordi Sabatés, amb en Toti i en solitari... ara bé, la Dharma, en Toti i en Sabatés segueixen firmant treballs i entenem que són ells els principals actors en la pròpia actualització de la seva música. Els grups triats per ANAMNÈSIA ja no existeixen, tot i que la majoria dels seus integrants segueix en actiu i amb carreres molt brillants. Amb ells hem comptat des del principi per a portar a terme el projecte. Potser l'espectador hagués fet una altra tria. En tot cas, demanem disculpes i passem a endinsar-nos en la tasca apassionant de trobar relacions i establir associacions cognitives.

punts de fuga

Parlàvem abans del paper de revulsiu que va tenir el moviment laietà en l'escena popular contemporània. Una bona part d'aquest objectiu el van assolir els grups desmarcant-se de les tendències musicals del moment. Bàsicament, renunciant a l'ús de les lletres i rebutjant la influència anglosaxona. D'aquesta manera, mentre l'Orquestra Mirasol feia una mirada al carib que passava pel jazz amb eines pròpies de la cultura mediterrània, com els pernils, en la música de Secta Sònica ja palpitava la rumba que Gato Pérez va reinventar després, els Música Urbana basaven la seva recerca en la música compositiva de l'arc ibèric i el flamenc i Blay Tritono també s'aproximava a les músiques ibèriques però des de la perspectiva del folklor.

punts focals

Totes quatre formacions buscaven un llenguatge propi i una connexió amb les arrels, a diferència del moviment progressiu, aquí les mirades no es dirigeixen cap a la cultura anglosaxona, sinó que cerquen en les músiques d'arrel, mediterrànies o no. (Cal remarcar que aquestes classificacions que efectuem del moviment progressiu, maximalistes, no inclouen a Música Dispersa, grup que mai podrem encabir en cap classificació i que, per la seva música, tant podria pertànyer a aquest període com a qualsevol altre fins als nostres dies).

punts sense retorn

Hi ha un altre tret característic, que és el component urbà. Un cop acabat el viatge interior protagonitzat uns anys abans per molts joves, que es concreta en un exterior (Eivissa, l'Índia, L'LSD, etc.) es produeix un retorn a la ciutat acompanyat d'una vinculació decidida amb el territori urbà, que passa per exemple pels propis noms dels grups: Música Urbana, no cal dir-ho; l'Orquestra Mirasol, referència al petit cinturó de pobles de Collserola (Valldoreix, La Floresta, El Papiol, Mirasol...), on els ferrocarrils catalans i el baix preu de les antigues cases d'estiueig dels barcelonins, van fer possible la proliferació de molts espais d'assaig i alguns experiments històrics de comunes urbanes. O també pels títols: *Clot 20*, l'únic disc de Blay Tritono, és l'adreça d'on la banda assajava. *Fred Pedralbes*, el títol del primer de Secta Sònica, tot i que el grup sempre va sostenir que es tractava del nom d'un boxador poc conegut, es diu que feia referència al fred que la banda va passar al local de Pedralbes on assajava, cosa que es pot intuir a la foto de la portada. La temàtica urbana està també en una de les portades de Música Urbana i en la de Blay Tritono: el vell mural amb les partitures d'òpera en una paret mitgera del gòtic, els patis interiors del Clot... la vinculació de Secta Sònica amb Gràcia és notoria, especialment amb el barri gitano (*Al bar Petxina la basca cuina un ritme que és cosa fina*, títol d'una de les cançons de *Fred Pedralbes*).

punts de contacte

També poden trobar-se punts de contacte i d'altres de singularitzadors en les formacions instrumentals dels 4 grups, a part del més obvi: la desaparició de la veu, com ells deien, per no haver de cantar en anglès, també, probablement, per allunyar-se del folk i els cantautors, amb els que tanmateix, els músics d'aquesta generació han col·laborat freqüentment. El piano *fender rhodes*, els instruments de vent, els pernills, la percussió, fins i tot el sintetitzador, remarquen l'allunyament de les instrumentacions folk i rock, amb l'excepció de Secta Sònica, que d'una formació amb tres guitarres solistes (per una altra banda, totalment inhabitual a l'època) extreu una música absolutament pròpia.

punts de referència

Per últim, no podem deixar de destacar la contemporaneïtat d'aquest moviment amb d'altres que es produïren a Europa al mateix temps, amb els quals va compartir referències estil·lístiques i línies d'acció: Canterbury Sound a Anglaterra, Krautrock a Alemanya i Rock in Opposition, que va ser transeuropeu. Com aquestes fresques i innovadores corrents, el moviment laietà també s'emmiralla en l'obra d'alguns responsables de la radical revisió a que van ser sotmesos el jazz i el rock en aquells temps, com ara Miles Davis, Frank Zappa o Soft Machine.

punts febles

A finals dels setanta, amb el país convertit en una monarquia parlamentària es van construint les noves estructures de govern, locals i autonòmiques. Aixó obre la porta a l'arribada al poder d'una nova generació. Es considera que aquí acaba la Transició, i és ben cert que al menys sí que es donen per conclusos els anys en que la contracultura representava con a mínim una opció més o, en tot cas, semblava poder-se fer escoltar tant com qualsevol grup polític. Això va ser un miratge. El moviment contracultural barceloní es va anant dispersant a causa de diverses situacions, de entre les que no és menor l'irrupció de l'heroïna a les ciutats. La premsa alternativa (Star, Ajoblanco) va sobreviure encara uns anys, el còmic també, però la música va patir a més d'altres situacions noves que van dificultar molts projectes com el que estem analitzant: d'entrada, l'indústria (primer les fàbriques de discs, després les discogràfiques) experimenta una ràpida deslocalització i es trasllada Madrid. Per una altra banda, els ajuntaments comencen a implicar-se en les programacions culturals, així, van renaixent les festes majors, recloses en el pintoresquisme al què el franquisme les havia rellegat, i els programes de festes s'omplen de música de ball. Els ritmes caribenys fan furor (l'Orquestra Plateria, que pren el nom del carrer on estava Zeleste, neix mig en broma una nit de cap d'any i acaba essent model per a moltes altres, que proposen repertoris més caribs -més a la moda- com a alternativa a les orquestres de ball de repertori). La frase d'en Saura no és una exageració. Aixó passa mentre a Anglaterra neix el punk, fet que podria tenir la seva equivalència en l'aparició dels primers grups d'improvisació radical a Barcelona, on el col·lectiu Free Difussion llença un cop sota la línia de flotació al moviment laietà, ja en fase de dispersió: el manifest "Zeleste Gangrena Palpable". Mentrestant, a Madrid, l'ajuntament efectua una operació política magistral apadrinant i donant carta de naturalesa al que s'anomenaria "la movida", molt menys punk del que s'ha dit i molt més digerible del que es volia fer creure, a major glòria de Tierno Galván. Aviat els ajuntaments catalans podran completar les programacions de festa major amb els rutil·lants noms de la movida: Radio Futura, Golpes Bajos, Mecano... amb el resultat d'un fenomen que va durar molts anys, consistent en la pujada desorbitant dels preus que les institucions estaven disposades a pagar per tal de programar artistes que legitimessin la seva modernitat, competència de facto que va acabar amb un bon nombre de programadors i promotors privats. Aquest moviment de música desenfadada i juvenil es converteix en símbol de la modernitat d'Espanya i acaba essent imitat amb més o menys fortuna a tot l'estat. A Catalunya amb poca fortuna, potser afortunadament. Bé, el fet és que, a partir de 1980, Zeleste es convertirà en espai de difusió per a tota aquesta fornada de grups de l'estat que feien pop-rock.

Més endavant trobaríem una història prou surrealista, amb una nova generació encara més desconeguda, autorganizada, autogestionada i autoproduïda, encara que, paradoxalment, no autooblidada, que va fer més cassettes que discos, es va servir de les xarxes de mail-art per donar-se a conèixer a tot el món i que, a causa d'això, encara és més desconeguda aquí: Improvisadors, francitadors individualistes d'electrònica electrodomèstica sobreviuen mentre es produeix l'intent polític si més no poc fonamentat d'"inventar" un moviment de "rock català", al mateix temps que té lloc la descatalogació progressiva de la discografia laietana i l'oblit generalitzat del moviment per part de la societat i els seus ideòlegs.

ANAMNÈSIA: EL FORMAT

Preservem la memòria gràcies als arxius, que sobreviuen als records i conserven allò que la història pot ocultar, oblidar o directament transformar. Per això aquest projecte pren un format inicial de recerca: de documentació escrita i sonora del període històric del qual parlem, de rescat i classificació d'enregistraments, converses amb els protagonistes i recopilació de textos.

Aquesta recerca ens porta a reunir un fons documental, que en el futur pot estar a l'abast de tothom. Però com que tractem de música, no podem oblidar que tenim a l'abast una forma excel·lent de recuperar-la: tocant-la. Interpretar-la en directe, posar-la a l'abast de músics joves que la rellegeixin amb el llenguatge actual, fer-la com si fos ara, que és el que és: moment present, capaç de generar futurs si hom és conscient del passat. Per això ANAMNÈSIA també serà un concert.

els autors

Les composicions d'ANAMNÈSIA viatjaran al present de la mà dels seus autors: Xavier Batllés, Joan Albert Amargós, Joan Saura... malauradament, Gato Pérez ja no està entre nosaltres, però Rafael Zaragoza i Jordi Bonell se'n faran càrrec com a membres fonamentals del seu grup. Amb ells hem triat conjuntament els títols que es presentaran i amb ells s'hauran realitzat les adaptacions, que seran interpretades per un grup elèctric i una orquestra de cambra.

les composicions

Les peces triades són:

Danza de Procesión, Saura I, Saura II (Joan Saura - Blay Tritono), Violentos los Correas, Mulatas de fuego (Javier Patricio Pérez, Victor Cortina - Secta Sònica), To de Re per a mandolina i clarinet (Xavier Batllés - Orquestra Mirasol), En buenas manos (Joan Albert Amargós, Carles Benavent - Música Urbana)

el grup elèctric

Es tracta d'una formació base, amb bateria, baix elèctric, guitarra elèctrica i teclats. Està compost per músics provinents de dues bandes actuals, Mushka i Mil Pesetas. En la música d'ambdós grups es respira el Mediterrani i s'experimenta amb els llenguatges i els instruments.

l'orquestra

No es pensin que la opció d'incorporar una orquestra de corda és una decisió presa amb la intenció de "sacralitzar" aquestes músiques, de donar-les una pàtina de serietat o simplement una qüestió de moda. La presència del grup de cambra en aquest projecte obeeix al fet incontestable de la seva existència, impensable en aquells temps, i les possibilitats de contribuir al color de cada peça original amb un important ventall de recursos tímbrics. Sens dubte, també, a la disposició de l'orquestra a obrir el seu ventall estilístic.

INFORMACIÓ SOBRE ELS GRUPS I ELS AUTORS

L'**Orquestra Mirasol** va néixer l'any 1973, i publicà el seu primer disc, *Salsa Catalana* (Edigsa-Zeleste), un any després, al 1974. La formació d'aquest disc estava integrada per Xavier Batllés (baix elèctric, mandolina, percussions, guitarra), Victor Ammann (piano, percussions), Ricard Roda (saxo soprano, clarinet, percussions), Pedrito Díaz (percussions), Miquel Lizandra (bateria) i Cesar Vieira (percussions). Un anys més tard, al 1975, editen el doble LP *D'oca a oca i tira que et toca* (Zeleste-Edigsa), en el que la formació original experimenta les primeres modificacions: del nucli del primer disc es mantenen Xavier Batllés i Victor Ammann, i s'hi incorporen com a nous instrumentistes Gustavo "Krupa" Quinteros (bateria, percussions), Santa Salas (percussions) i Dave Pybus (saxo alt, clarinet, percussions).

Al 1977, L'Orquestra Mirasol duu a terme un viratge estilístic i canvia el seu nom pel de **Mirasol Colores**, enregistrant el disc *La Boqueria* (Edigsa-Zeleste; reeditat posteriorment per PDI en CD conjuntament amb *Salsa Catalana*); en els crèdits d'aquest treball desapareix Victor Ammann, i en el seu lloc arriben dos nous integrants: Manel Joseph (veus i percussions) i T. T. Matutano (flauta i veu).

Al projecte ANAMNÈSIA hi col·labora Xavier Batllés, fundador juntament amb Victor Ammann de l'Orquestra Mirasol, i que anteriorment havia participat en el mític disc d'Ovidi Montllor *Crònica d'un temps*. El seu interès per la música mediterrània i llatina l'ha portat a crear grups com La Rondalla de la Costa (amb Marià Alberto) o Sonora Catalana (amb Mayito Fernández) i a participar en projectes com L'Harmònica Brava/La Murga o Salsa Picante. A començaments dels 90 posa les bases del que serà el seu futur estudi de producció i gravació musical, BITSTUDI. En els anys posteriors, aquest estudi es converteix en un actiu laboratori pel que hi passen formacions com Pomada, La Portàtil FM, La Carrau, Ara va de bo, i artistes com Pau Ribà o Conxita Palmés. També ha exercit de productor per a l'Esbart Dansaire de Mollet i l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure.

Música Urbana és un projecte que arrenca la primavera de 1976 de la mà de Joan Albert Amargós i antics components del grup de rock progressiu Máquina!. El mateix any enregistren el seu primer treball, el disc homònim *Música Urbana* (Zelete-Edigsa), en el que hi participen, al marge del mateix Amargós (com a teclista i cap de sonorització), Luïgi Cabanach (guitarra), Carles Benavent (baix elèctric), Salvador Font (bateria), Lucky Guri (teclats) i Aurora Amargós (violoncel). Després d'acompanyar en una gira a Joan Manuel Serrat, el grup treu al mercat el seu segon i darrer disc, *Iberia*, en el qual hi participen Joan Albert Amargós (teclats), Jordi Bonell (guitarra), Carles Benavent (baix elèctric), Salvador Font (bateria), Jaume Cortadellas (flauta).

ANAMNÈSIA compta amb la complicitat de Joan Albert Amargós, que, al marge del seu paper com a fundador de Música Urbana, ha dut a terme una llarga i prolífica carrera com a compositor, director, arranjador i instrumentista (piano i clarinet). Gran coneixedor de la música flamenca (ha col·laborat amb destacats artistes del gènere, entre ells, i recentment, Miguel Poveda), ha creat nombroses peces per a grups de cambra, orquestra, cors i big bands. En total, gairebé una vintena de composicions que donen forma a una carrera exemplar, per la que ha rebut fins a sis vegades el Premi al Millor Arranjador d'Espanya, el Primer Premi de composició de Jazz Contemporani i els Premis Nacional de música i Ciutat de Barcelona, aquests dos darrers per l'òpera *Euridice*, estrenada l'any 2002.

Blay Tritono es va convertir en una formació senyera del moviment laietà malgrat editar només un sol disc, *Clot 20* (Zelete-Edigsa, reeditat per PDI i avui en dia descatalogat), l'any 1976. El grup va néixer l'hivern del mateix any en un estudi de gravació sota la direcció d'Eduard Altaba. Juntament amb el mateix Altaba (baix elèctric), Blay Tritono estava integrat per Joan Saura (substituint temporalment en un principi per Victor Ammann; piano), Néstor Munt (trompeta), Quino Bejar (bateria), Vicenç Calvo "Morgan" (trombó) i Juan José Blay (saxo/tenora). Durant el mateix any se succeeixen les modificacions al sí del grup, amb la marxa de Joan Saura i el reforçament de la secció de vent, incorporant la clarinetista Laura Tàpies.

Joan Saura és el membre de Blay Tritono que col·labora amb el projecte ANAMNÈSIA. Teclista, compositor i improvisador, ha estat membre fundador d'altres grups com Koniec, Orquestra del Caos o el grup d'improvisadors IBA. Aquesta faceta com a improvisador li ha permès tocar al costat de noms imprescindibles de l'escena internacional com John Zorn, Evan Parker o la European Improvisation Orchestra. També ha compost per a ballarins com Àngels Margarit, Andrés Corchero, Pep Ramis o Sofia Asencio. A l'actualitat compagina diversos projectes simultanis: Les Anciens (on s'ha retrobat amb Eduard Altaba), Araki, Pole Pole o Trio Local.

Secta Sònica neix l'any 1975 amb l'intenció de revitalitzar la guitarra elèctrica com a instrument melòdic. L'any 1976 editen el disc *Fred Pedralbes* (Zelete-Edigsa), amb una formació que integra els músics Xavier "Gato" Pérez (baix elèctric), tres *frontliners* de guitarra elèctrica, Jordi Bonell, Rafael Zaragoza "Zarita" i Victor Cortina, i Jordi Vilella (bateria). El mateix any treuen al mercat un segon LP, *Astroferia* (Zelete-Edigsa), que manté el mateix nucli del primer treball al que s'hi afegeixen Dave Pybus als teclats i Noel Mújica amb les percussions. Aquests dos treballs van ser reeditats en el seu moment per PDI en format CD, en edicions avui en dia descatalogades.

Dos dels integrants de Secta Sònica, Rafael Zaragoza “Zarita” i Jordi Bonell, participen en el projecte ANAMNÈSIA. Rafael Zaragoza ha desplegat una llarga trajectòria com a músic col·laborador a diversos projectes experimentals de les darreres dècades (Macromassa, Naïf) i al costat de músics com Oriol Perucho, Albert Giménez o Enric Cervera. Ha compaginat aquesta tasca amb el periodisme musical i la divulgació, treballant per a mitjans com el diari El País, el grup editorial Planeta o Televisió Espanyola, a més de prodigar-se en el camp de l'ensenyament, dirigint diversos cursos, tallers i *masterclasses* arreu de l'estat. Per la seva banda, Jordi Bonell s'ha llaurat un reconegut prestigi internacional com a guitarrista, integrant formacions senyeres del jazz com Azúcar Imaginario oi Bocanegra, tocant amb artistes consagrats de les més diverses tendències (de Joan Manuel Serrat a Chet Baker, de Charlie Watts a Raimundo Amador) i participant a festivals de tot el món, en els que ha posat en evidència la seva qualitat com a solista i la seva capacitat per transitar amb exquisidesa per terrenys de fusió entre el rock, el jazz i el flamenc.

L'Orquestra de Cambra Vila de Gràcia és una formació creada l'any 1999, amb un repertori que abasta des del barroc fins a la música contemporània, des de Bach fins a Bernard Hermann. Dirigida per Francesc Rodríguez Franquet, l'orquestra s'ha consolidat com una formació de referència a Gràcia, actuant a espais com l'Oratori de Sant Felip Neri, el teatre Artenbrut, la Biblioteca Jaume Fuster, així com a d'altres espais de Barcelona com el Caixafòrum, en el sí del 8è Festival LEM on va interpretar "Alpha", de David Shea, dirigida per l'autor. També ha enregistrat per a Radio Nacional de España. En aquesta ocasió, presentarà una formació integrada exclusivament per instruments de corda: Jordi Ferran, Cati Santos, Jaume Cortacans i Núria Jarque (violins), Estefano Salvati (viola), Sandra Magro (violoncel) i Pepe Rodríguez (contrabaix)

El grup elèctric estarà format per joves músics de diverses procedències:

Roger Fortea (baix elèctric), Oriol Luna (bateria), són part integrant de **Mil Pesetas**, un projecte musical de l'associació Usted es un Colectivo. Format l'any 2005, ha conegut diverses reencarnacions i ha treballat en col·laboració amb diversos artistes (Pau Riba, Pascal Comelade), amb un objectiu fonamental: la creació musical com a part d'un esdeveniment en el que s'integra per desaparèixer després. Així, el grup no té un repertori fix i es basa en l'amotllament a una situació determinada per a desenvolupar un projecte sempre diferent, permanentment obert a formacions diferents: una banda ectoplasmàtica. En aquesta ocasió compten amb la col·laboració d'Eduard Mont (guitarra elèctrica), músic i editor resident a Berlín que ja ha format part del grup en d'altres ocasions, del teclista Guillem Caballero i de la cantant Anna Oliva.